

HOVÁ TŰNTÉL MONDAY?

TIFFANY D. JACKSON

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Tiffany D. Jackson: *Monday's Not Coming*
First published in 2018 by Katherine Tegen Books,
an imprint of HarperCollins Publishers

Fordította
Rindó Klára
Szabados Tamás

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Erin Fitzsimmons

ISBN 978-963-636-529-5

Minden jog fenntartva

© Tiffany D. Jackson, 2018

© Kossuth Kiadó, 2025

© Hungarian translation Rindó Klára, Szabados Tamás, 2025

© Borítófotó Zoa Photo/Stocksy, Getty Images

*Apukámnak és a Papinak, akik hagytak repülni,
de mindig ott voltak, hogy elkapjanak, ha kell.*

SZEPTEMBER

Ez a könyv arról szól, hogy eltűnt a legjobb barátnőm. Meg arról, hogy rajtam kívül nem vette észre senki. És még ez sem érdekelt senkit, amíg meg nem találták... egy évvel később.

Tudom, mi jár a fejetekben. Hogyan képes valaki, főleg egy gyerek, szőröstül-bőröstül eltűnni, úgy, hogy ez senkit sem érdekel? Mintha, mondjuk, felkelne a nap, aztán meg eltűnne. Az ember arra gondol, hogy legalább valaki szóvá teszi majd, nem igaz? De anya azt szokta mondani, hogy nem mindenki kering ugyanazon nap körül.

Monday eltűnéséig fogalmam sem volt, mit is értett ezen.

Washington D. C.-ben ilyesmi nem fordulhatna elő, gondolja az ember, mert ott a világ leghatalmasabb emberei laknak. Az elnök hátsó kertjében ilyesmi elképzelhetetlen lenne. Legalábbis itt, a város délkeleti, Southeast részén, így képzelik az emberek. Azt mondják, hogy a nemzet fővárosának árnyékában élünk, szóval hogyan tűnhetne el szőrén-szálán egy lány úgy, hogy senki sem szól emiatt?

Az orvosom szerint nem kellene már ezen lovagolnom. De aztán kijött az a podcast, újból végigvette mindazt, ami történt, beleszúrta a tűt az odakozmált sütibe, hogy megnézze, kész van-e már. Olyan ez, mint a rózsaszín, amit mindenki másnak lát. Néhányan rózsás színűnek és magentásnak, míg a többiek korall- és lazacszínűnek. Aztán a nap végére mégiscsak a jó öreg, megszokott rózsaszín lesz belőle.

Számomra az egész történet a nyolcadik osztály megkezdése előtti napon kezdődött. Ez volt az utolsó évünk az általános iskolában, amiről úgy hittem, ez lesz életünk legjobb tanéve.

AZELŐTT

– Anya, nem láttad Mondayt? – kérdeztem szinte abban a pillanatban, ahogy kiléptem a washingtoni Reagan Nemzeti Repülőtér kapuján. A hajam még zilált nyári fonatokban ült a fejemben, a bőrömet érzékenyre égette a déli napsütés.

– Te jó ég! Kaphatnék egy sziát előbb? Egész nyáron nem láttalak.

Anya kacagott, szélesre tárta sovány karját, én meg belerepültem a szívből jövő ölelésbe. Anya minden nyáron leküldött két hónapra Georgiába a nagymamámhoz. Monday meg én fura rajzokkal, kitépett újságcikkekkel telitűzdelt leveleket váltottunk a legfrissebb, szomszédokkal kapcsolatos és zenei pletykákról. De ezen a nyáron nem így volt. Monday egyetlen levelemre sem válaszolt. A levelei nélkül a nyár úgy vánszorgott, mint egy eltvedt teknős. Imádtam a nagyit, de hiányzott a szobám, hiányzott a tévém és mindennekfelett hiányzott Monday.

Az Anacostia folyón csillogtak a fények, miközben áthajtottunk a hídon a Martin Luther King Jr. Avenue felé – a távolban a Nationals baseballstadion látszott. Abban a pillanatban, ahogy lekanyarodtunk a Good Hope Roadra, észrevettem az elhagyott házra kiragasztott régi plakátot az útkereszteződésnél: „MENTSÜK MEG ED BOROUGH-T! Ez közösség! Ez otthon!”

Anya háta megfeszült, miközben lezárta a kocsiajtókat. Tösgyökeres déli ember lévén soha nem érezte magát biztonságban a nagyvárosban, pedig a születésem óta itt lakott. Hogy eltereljem a figyelmét, elkezdtem neki a megválaszolatlan leveleimről

beszélni. Megvonta a vállát, az esti forgalomra figyelt, és valami olyasmit mormolt, hogy „talán nem jutott el a postára”.

Ennek nem volt sok értelme, mivel Monday meg én össze-
gyűjtöttük a pénzt, és elég bélyeget vettünk, hogy kitarson az előt-
tünk álló nyolc hétig, mivel a nagy nem szerette, ha a gyerekek
csüngnek a kagylón, és az unokatesóm egyébként is kisajátítja
a telefont, hogy a pasijával dumáljon. Monday tudta, hogy utá-
lok írni, de megígértük egymásnak, hogy tartjuk a kapcsolatot,
és az ember nem szegi meg csak úgy az ígétét. Különösen, ha
annak tett ígétet, akivel első osztály óta a legjobb barátnök.

– Nem tudom, Édesem – mondta anya, és megállt az italbolt
melletti lámpánál, majd idegesen intett valakinek, akit meg-
ismert odakint. – Valószínűleg el volt foglalva valamivel, de ha
megtudja, hogy hazajöttél, biztosan előbukkan.

A lámpa zöldre váltott, és anya rátaposott a gázpedálra. Vagy
két háztömbig nyomta, aztán élesen bevette a kanyart balra az
Anacostia Könyvtárnál, majd jobbra az U térig. Itthon is vagyunk.
A ház előtt parkolt le az utcán, én meg kipattantam a kocsiból
a hátizsákkal, és megrohmoztam az ajtót. Nem akarok hazud-
ni, de minden nyáron abban reménykedtem, hogy mire vissza-
térek, minden varázsütesre megváltozik. Nem mintha nem sze-
retném a házunkat, csak egyszerűen imádom a meglepetéseket.
Valahányszor karácsony reggelén leszaladok a lépcsőn, min-
dig azt várom, hogy friss terrakottaszínűek legyenek a falak,
vadonatúj dívány fogadjon a régi, bézs színű kanapé helyett,
rozsdamentes acél bevonat vegye át a rozsdásodó fehér elemek
helyét, és új legyen a lépcsőkorlát, hogy ne nyikorogjon, amikor
rátámaszkodik az ember.

Amint bementem, és konstatáltam, hogy semmi nem vál-
tozott, ledobtam a táskámat, és a lépcső melletti telefon után
nyúltam, hogy felhívjam Mondayt. Talán túlságosan lefoglalta

a kisöccse és a kishúga pesztrálása ezen a nyáron, és azért nem írt. Akármilyen volt az oka, hagytam elsiklani, mert annyi mondanivalóm volt, hogy csaknem kiszakadt már belőlem. Egy kicsengetés után valami automata hang közölte, hogy rossz számot hívtam. Két telefonszámot tudok fejből: Mondayét meg a sajátomat.

– Máris a telefonon lógsz? – Anya fújtatva húzta be a házba a bőröndömet. – Legalább szusszanj egyet itthon!

– Valami gond van Monday telefonjával.

– Talán mellé tette, vagy valami – mondta anya, miközben bezárta a bejárati ajtót. – Most pedig siess, és hozd a fésűt, valamit kezdenünk kell a hajaddal! Te jó ég! Mondanom kellett volna a mamának, hogy bontsa ki a fonatokat, mielőtt eljössz.

Kettesével szedtem a fokokat, úgy rohantam fel a lépcsőn, hogy kinyissam az első ajtót jobbra. A szobám pont olyan volt, mint ahogy hagytam. Kész agyrém. Vagyis a mély padlizsánszínű dupla ágyam be volt vetve, és a műalkotásaim a zenei és mozi-poszterek társaságában még mindig ugyanott lógtak a levendulaszínű falakon. Viszont nem volt időm rendbe tenni a sátrat, amit Monday meg én az elindulásom előtti utolsó együtt alvás idején építettünk egy csomó lepedőből és díszpárnából. Még mindig ott állt a polc alatt az ablak közelében. Az ajtaja az utca túloldalán álló könyvtárra nézett.

– Claudia, igyekezz! – kiáltott fel anya odalentről.

– Jövök!

Felkaptam a fésűt a fehér öltözőasztalról, és észrevettem, hogy egy új színező és egy doboz színes ceruza hever a széke-men. Biztosan apa hagyta itt, mielőtt elment egy újabb fuvarra.

– Claudia, gyere! Egész éjjel fenn akarsz maradni?

Anyáék és én az este hátralévő részét a fonataim kibogozásával töltöttük, aztán megmostuk és kiegyenesítettük a hajamat. Végül nem sokkal éjfél előtt kimerülten bemásztam az ágyba, és pró-

báltam figyelmen kívül hagyni a gyomromat összeszorító rossz érzést.

Valami nem volt rendben, de hogy mi, arra nem tudtam rájönni.

– Claudia! – kiáltott fel anya másnap reggel a konyhából. – Már az első napon el fogsz késni!

Anya minden évben felkiabált értem, és elvárta, hogy lerohanjak, mint az őrült, aztán petézzek le a meglepetéstől, hogy micsoda reggelit készített nekem az iskola első napján: palacsintát szirupból csöpögtetett mosolygós arccal, sajtos tojásrántottát, kukoricakását és marhakolbászkákat. Így aztán belementem a játékba, leugrottam az utolsó két lépcsőfokról, majd az iskolai egyenruhában és az új csukámban beszaladtam a konyhába, ahol már tálalva volt az ünnepi kajám.

– Meglepetés! – mondta anya előbukkanva rejtekhelyéről, rövid barna hajában a csavarókkal. A rose-gold melír alól helyenként apró ősz hajszálak bukkantak elő.

– Köszí, anya! – kiáltottam nevetve, és bepattantam a helyemre.

– Te jó ég, el sem hiszem, hogy jövőre középiskolába mész! Már ilyen vénasszony vagyok.

– Anya, te nem is látszol idősebbnek nálam.

Elmosolyodott, elkapta és a kezébe zárta az arcomat.

– Nem beszélhetsz így anyáddal! Rendben, Édesem, igyekezz a reggeliddel! Nem késhetsz, nem várakoztatathatod meg Mondayt.

Anya pontosan tudta, mivel gyűjthatja be alattam a rakétát. Mit mondok majd, ha végre megpillantom Mondayt? Hogy volt képes egész nyáron lógva hagyni?

– Anya, átjöhet ma Monday? – kérdezem két harapás palacsinta között.

Anya felnevet.

– Te aztán nem vesztegeted az idődet! Jól van, átjöhet. Csak... előbb jelentkezz be Ms. Paulnál, rendben?

A tányérra ejtettem a villát.

– Azt hittem, azt mondtad, hogy már nem kell a könyvtárba mennem iskola után. Nincs szükségem bébiszitterre!

– Ő nem bébiszitter. – Anya adta az ártatlant. – Csak... azt szeretném, ha beköszönnél hozzám. Nincs abban semmi rossz, ha beköszönsz valakihez, aki tudja, hogy merre jársz. Kenyér-morzsa, Claudia. Mindig jó, ha az ember elszórja a kenyérmorzsát.

– Nem kellene kenyérmorzsát szórnom, ha lenne mobilom – morogtam leszegett fejjel. Anya felhúzta magát.

– Figyelj, nem ragozom még egyszer végig veled! Megegyeztünk, ha elkezded a középiskolát, kapsz egyet. Most gyérünk, indulás!

Felvettem az új hátizsákomat – tengerészkék és lila spiráldizájnnal. Mondaynek is ilyen van, csak rózsaszínben. Az a kedvence. Közvetlenül azelőtt választottuk, hogy Georgiába mentem.

Még kétszer megcsörgettem, hátha. Nem vette fel. Anya az első napon mindig elvisz az iskoláig, és emiatt pár óráig hiányzik a munkahelyéről a veteránok étkezdéjében. A többiek persze meg fogják érezni, hogy nincs ott, és majd mindent összekutyulnak, mire beér, de ő erre mindig azt mondja, „a gyerekekkel csak egyetlen lövése lehet az embernek, ezért jól teszi, ha egyenesen a közepébe talál”.

Beálltunk a Warren Kent Általános Iskola előtt kanyargó kocsisorba. Mindenki arra várt, hogy kitehesse a gyerekét a nagy, körbekerített udvar bejáratánál, ahol már gyülekeztek az egyes osztályok, és várták az első csengetést. Zsíros képemet a koci ablakához nyomtam, néztem a piros-tengerészkék kockás egyenruhákat meg a hozzájuk illő iskolatáskákat.

– Anya, nem látom Mondayt – nyafogtam, és igyekeztem leplezni a pánikot. Monday mindig elsőnek érkezett az iskolába, néha két órával korábban, mindenki előtt.

– Biztos vagyok benne, hogy nemsokára itt lesz – nyugtatott anya a kormány felett, miközben araszolva közeledett ahhoz a ponthoz, ahol a szülők ki szokták rakni a kocsiból a gyerekeket az iskola előtt. – Legyen jó a napod, Édesem! Ne felejts el felhívni, amikor hazaérsz!

A bizonytalanság lavinaként zúdult rám, és a kocsni üléséhez szegezett. Még a lábamat is csak akkor bírtam kidugni a kocsiból, ha előbb megpillantottam Mondayt. Az iskola valahogy cseppfolyósnak tűnt nélküle, és el sem tudtam képzelni, hogyan boldogulok majd. És amikor arra gondoltam, hogy egyedül megyek oda a többiek közé... BÍÍP! BÍÍP! Dudálás harsant fel mögöttünk.

– Ó, maradj már! – kiáltott ki anya az ablakon a hátsó ülés felé fordulva. – Édesem, mi a baj? Ugye nem vagy ideges?

Amikor ezen a cincogó orrhangon beszélt hozzám, úgy éreztem magam, mintha még mindig a babaiülésben ülnék a cumisüveggel, pedig jövőre már középiskolába megyek. A francba! Ha nem kapom sürgősen össze magam, akkor életem végéig úgy bánik majd velem, mint egy kisbabával.

– Nem, anya, jól vagyok.

Újabb duda szólalt meg, az előzőnél is sürgetőbben. BÍÍÍÍÍÍP! Anya elhúzta a száját, majd elmosolyodott; tökéletesen átlátott rajtam.

– Claudia, biztosan ott lesz. Talán csak elkésett, vagy valami. Na, nézz oda! – Az iskolaudvarra mutatott, ahol az egyik menzafelelős egy táblát tartott, amin az állt: „Nyolcadikosok”. – Látod, ott az osztályod. Állj be a sorba, és foglalj neki helyet!

Biztos vagyok benne, hogy sok megbeszélnivalód van a többi barátoddal is, igaz?

Az osztálytársaim – az ősellenségek – sora hosszúra nyúlt. Monday nélkül olyan, mintha cápáktól hemzsegő vízbe ugranék..., miközben csöpög a vérem. Anyának fogalma sem volt róla, hogy Monday az egyetlen barátnőm.

– Hát... rendben.

Elmosolyodott.

– Most gyere, adj egy puszit! – Kikapcsoltam a biztonsági övet, előrehajoltam, puszit nyomtam az arcára, ő meg szorosan átölelt. – Annyira szeretlek! Legyen szuper az első napod!

Én is szorosan öleltem, nem akartam elengedni. Azt suttogtam: „én is szeretlek”, és kikászálódtam a kocsiból, magabiztos képet vágva, bár a torkom összeszorult.

A Warren Kent nem volt nagy iskola, nagyjából ezer gyerek járt oda, de amikor összetereltek bennünket, akkora volt a hangzavar, mintha millióan lennénk. Az óvodások visításától beszakadt az ember dobhártyája. A harmadikosok és a negyedikesek körbe-körberohangáltak. A hatodikosok és a hetedikesek ölegették egymást, és vihorásztak a több hónapos távollét után. Monday meg én is ezt tesszük, ha majd előkerül, mondogattam magamnak újra meg újra, hogy ne rohanjak ész nélkül vissza a kocsihoz. A vállam felett visszapillantottam anyára, aki még mindig ugyanarról a helyről figyelt, miközben a kocsik dudáltak mögötte. Igaza van, gondoltam, tévedek. Monday biztosan itt lesz. Egyetlen napot sem hiányzott még az iskolából.

De azért rendszeren kapkodtam a levegőt, amint az osztályomhoz közeledtem. Mindenki idősebbnek látszott, fenyegetőbbnek, a fiúk megnőttek, a lányok kiteltek. Kíváncsi voltam, vajon én is megváltoztam-e. Monday talán igen, és én meg nem ismertem fel. Shayla Green állt a sor elején, csinos barna pofiján

gonosz mosoly futott át. Ashley Hilton vadiúj mini aranykarikás fülébe sutyorgott valamit. Kirobbant belőlük a vihogás. Sarkon fordultam, hogy visszaszaladjak a kocsihoz, de anya már elhajtott, nekem meg minden bátorságom elpárolgott.

– A francba, megjött a leszbikus ribanc! – mondta vigyorogva Trevor Abernathy. Fehér, legombolt galléros inge felett csak úgy ragyogott a barna bőre. A többi egyenruhás szörnyeteg is felvihogott.

Leszegtem a fejemet, és beálltam a sor végére. Trevor odaugrott, és megrántotta Shayla copfját.

– A fiúk nem játszanak veled – vetette oda Shayla. Trevor eltáncolt, és igyekezett elkerülni Shayla pofonját, miközben a többiek szurkoltak neki. Olyan éretlenek, gondoltam. Egy rákás hülye. Miből gondolják, hogy ha így viselkednek, felveszik majd őket valami jobb középiskolába? Legalább biztos lehetek benne, hogy egyikük sem jön utánam. Egy év, és már csak ketten leszünk, Monday meg én. De addig is, jó lenne, ha Monday ideérne végre, mielőtt felfalnak az ordasok.

Ketyegtek a másodpercek, az egész udvar nyüzsgött, mintha mindenki egymás frizuráját, ruháját, új csukáját, ékszereit és iskolatáskáját nézegetné. Csak a kiegészítők különböztették meg az embert a többiektől. Felcsaptam a púderkompaktomat, körbesimítottam az arcomat, és cseresznyés szájfényt raktam fel. Vagyis cukin néztem ki, de nehéz volt örülni neki, amikor pont az az ember, akinek az elismerésére a legjobban vágytam, nem volt jelen. Monday általában copfban hordta a haját, de elhatároztuk, hogy az iskola első hetében új stílust próbálunk ki, ami felnőttesebben fest. Fel akartuk szívni magunkat a középiskolára. De most, hogy minden másként volt, mint szokott, azon aggódtam, hogy ezt a tervünket is elfelejtette. A kaput figyeltem, miközben folyton az órát néztem. Felharsant a csengő,

és a gyerekek szép sorban elkezdtek befelé vonulni az iskolaépületbe, először az ovisok, aztán az elsősök. Monday öccsének, Augustnak az ötödikesek között kellett volna lennie, de nem volt sehol. A húgának, Tuesdaynek nem most kellene óvodába mennie?

– Hol lehetnek? – morogtam magamban. Remegett a térdem, amikor a mi osztályunkat szólították, és lassacskán bearszoltunk. Le sem vettem a szememet a kapuról, abban reménykedve, hogy Monday bármelyik pillanatban átrohanhat rajta az izgalomtól kifulladásra, kókuszolajtól csillogó hajjal, ahogy szokott. Megkönnyebbülten összeölelkezünk, és megint mellettem lesz – a világ visszazökken a megszokott kerékvágásba. De a kapu kikerült a látószögemből, helyét az iskolánk bézs színű téglafalai foglalták el. Az iskola hatalmas, gesztenyebarna kapuja becsapódott mögöttem, mintha csak az álmom végét jelentené.

• • •

– Üdvözlöm az osztályt! O'Donnell tanárnő vagyok, én leszek az osztályfőnökökötök, és én tartom az első órát az iskolaév folyamán – mondta, és felírta a nevét a táblára. – Első szabály: ha a második csengetésre nem ültök a helyeteken, igazolatlan órát kaptok.

O'Donnell tanárnő nevét már megtanultam gyűlölni az évek során. Ő tanította a nyolcadikosoknak az angolt. Rövid, göndör, őszes-szőke haja, hófehér, ráncok barázdálta képe volt, és hatalmas szemüveget egyensúlyozott az orrán. Magas derekú nadrágot, kanárisárga pólót és ronda barna papucscipőt viselt. Tavaly találkoztunk vele a sportnapon, és egy idősebb diák azt mondta, hogy ő a leggonoszabb tanár az egész iskolában – talán az egész bolygón is.

– Amikor a neveteket halljátok, emeljétek fel a kezeteket. Trevor Abernathy?

Trevor éppen idejében fejezte be a fiúkkal való viháncolást.

– Jelen.

– Arlene Brown?

– Jelen.

Miközben folytatta a névsorolvasást, feltűnt, hogy milyen zsúfolt a terem. Minden hely foglalt – egyetlen szék sem maradt Mondaynek. Hová fog ülni, ha majd befut?

– Claudia Coleman?

– Jelen – mondtam, és felemeltem a kezemet, aztán megmozgattam az ujjaimat, hogy a fény megcsillanjon az új, lila alapon metálrózsaszín csíkos manikűrömön. A rózsaszínt Monday miatt tettem fel.

– Carl Daniels?

– Jelen.

Várjunk csak, Monday Charlest nem szólította? Monday neve az enyém előtt szokott elhangzani. Kifelejtették a névsorból? Másik osztályba került? Talán, de erről biztosan értesített volna. Ugye?

• • •

– Hé, Édesem, milyen volt az első napod? – kérdezte anya, amikor a műszak végeztével zacskókkal megrakodva megérkezett a bevásárlásból.

– Monday nem volt iskolában!

Iskola után ötször hívtam Monday számát, de egy női géphang megint csak azt mondta, hogy rossz számot hívtam. Azon a napon, amikor az órarendet kellett volna összeállítanunk meg a szekrénybeosztást, a *Dance Machine* ismétlését néztem, bekötöttem az új könyveimet, és próbáltam pihenni, de sehogy sem találtam a helyemet.

– Tényleg? – Anya összevonta a szemöldökét. – Talán holnap már megjön. Légy türellemmel!

Próbáltam türelmes lenni. Végül is, ha túl sokat kérdezősködöm, esetleg felhívom a figyelmet arra, hogy nincs barátnőm, és csúfolni kezdenek emiatt. De Monday nem jelent meg sem kedden, sem szerdán, sem csütörtökön. Péntekre gyűszűnyire szűkült a gyomrom, de összeszedtem a bátorságomat, és megkérdeztem az egyik gyereket, aki az ő környékükön lakott, hogy látta-e őt.

– Nem – mondta a szekrénye mellett ácsorgó Darrell Singleton, miközben az ebédje maradékát rakta bele a táskájába. – Egész nyáron nem láttam.

Darrell volt a legnagyobb gyerek az egész iskolában, legalább egy fejjel magasabb volt mindannyiunknál, zsíros, húsos arcát pattanások hegyei és völgyei borították. Az egyenruhája alig ment rá, és a szekrénye folyton bűzlött a benne rothadó ételmaradéktól.

– Egész nyáron? Biztos vagy benne?

– Ja. Miért, nem veled volt? – Darrell negyedik óta bele volt zúgva Mondaybe, de ő nem foglalkozott vele. Biztosra vettem, hogy ő tudja, hol lehet. A mellkasomhoz szorítottam a matekkönyvet.

– Egész nyáron Georgiában voltam.

– Óóó! – morogta, és még a szokásosnál is jobban vonaglott. – Láttam a mamáját pár napja. A szomszédunkban járt. – A hangja elhalkult, a tekintete elkalandozott. Mindenki tudta, hogy a Darrellék melletti házat Monday csak Megállónak nevezte. A New Yorkból Floridába tartó népek álltak meg itt, és leadtak vagy felvettek valami csomagot. Mindenféle drogot, amit csak el tud képzelni az ember, huszonegy ízben lehet kapni a Megállóban.

- Mi van a húgával meg az öccsével?
- Darrell elgondolkodva vakarta a fejét.
- Fogalmam sincs.

Bár nem volt szabad Mondayhez felnőtt kíséret nélkül átmennem, a lila bicajomon odatekertem a járdán – még nem mertem az úttesten bringázni.

Anya a dupla műszakjával volt elfoglalva, apa hazafelé tartott az utolsó fuvarjából, így maradt egy kis időm, hogy lelépjek.

Egy egész hét telt el, és Mondayről még mindig semmi hír. Valami történt, úgyhogy ki kellett derítenem, mi az, akár segítenek ebben a szüleim, akár nem. Lehet, hogy Monday megint influenzás. Az egyik szünetben egyszer már egy egész hónapig betegeskedett. De miért nem válaszol egyetlen levelemre sem? És ha beteg, az öccse miért nem jött iskolába? Mind betegek vajon? És mi történt a telefonjával?

Monday Ed Borough-ban lakott, Washington D. C. legnagyobb állami lakótelepén. Ez a Monopoly-házakhoz hasonlóan egymás mellé rakott, egyszínű sorházakból álló település volt, a hatalmas fák árnyékában a folyóparton. A területét autópályák szabdalták, és nagyjából tizenöt percre volt onnan, ahol én lakom. Ahogy anya és apa mondta, Ed Borough egy gettó! Tulajdonképpen Southeast egyetlen része sem leányálom, de Ed Borough-ban késő este senki sem sétálgatna szívesen. Amióta ismerem Mondayt, még egyetlenegyszer sem voltam a lakásukban. Anya nem is engedné, és Monday sem ragaszkodott hozzá, olyan okból, amit akkor még nem tudtam, és amire csak jóval később derült fény. Valahányszor hazavittük Mondayt, anya megvárta, amíg beér a házba, miközben minden másodpercben idegesen a háta mögé pillantott, és gondosan ellenőrizte a kocsiajtók zárját.

Ezért aztán gyorsan tekertem, elhaladtam az *Ed Borough lakótelep* felirat mellett, két háztömbnyit kerekedtem a nyári ligamérkőzéseknek otthont adó, híres kosárlabdapálya mellett, és megálltam a Mondayék házához vezető bejárónál. Az épületet árnyékoló hatalmas fához támasztottam a bicajomat, és végigmentem a töredezett betonjárdán. A 804-es számú ház piszkosbarna ajtaján nem volt csengő. Kétszer kopogtam, és kalapált a szívem. Még soha nem láttam közelről a házukat. Tévé hangja bömbölt át az ajtón. Valaki *A Simpson családot* nézte olyan hangosan, hogy talán a Fehér Házban is meghallották. Újból kopogtam, a lepattogzott lakkot piszkáltam a körmömön, miközben egy gondolat suhant át a fejem: Monday utálja *A Simpson családot*.

– Ki az? – dörrent rám egy női hang az ajtón keresztül.

– Üdvözlöm, Mrs. Charles! Claudia vagyok.

Szünet állt be, aztán egy kis csoszogás és morgás után kattant a zár, és az ajtó résnyire kinyílt. Sárgás szempár nézett kifelé.

– Kicsoda?

– Izé... C-Claudia – dadogtam.

Úgy meredt rám, mint aki nem ismer meg – mintha nem ismerne születésem óta. Hirtelen hidegnek éreztem a bőrömet, és elkezdett izzadni a tenyerem. Mrs. Charles félig kinyitotta az ajtót, elhelyezkedett az ajtónyílásban, így nem láthattam be. Magas nő volt, a melle akkora, mint a fejem. Férfi-atlétatrikóban, fekete sportmelltartóban és piros kosárlabdás gatyában állt, magasra tornyozott haját csatok tartották a helyén. Még soha nem vettem észre, hogy ugyanolyan papírzacskószerű bőre van, mint Mondaynek.

– Claudia? – kérdezte, és olyan képet vágott, mintha bűzné. – Mit keresel itt?

A bömbölő tévétől képtelen voltam gondolkodni. Mit is keresek itt?

– Izé... Monday itthon van?

Kettőt pislantott, változtatott a testtartásán, és csípőre tette a kezét.

– Nincs itt.

– És, izé... Jön hétfőn iskolába?

Sötét ajka félrerándult, mintha vicsovogna.

– Miért faggatózol? Már mondtam, hogy nincs itt. Most pedig eredj! Tudom, hogy a finnyás anyád nem szereti, ha itt mászkálsz.

Az egész szomszédság hallhatta a kiabálását, de a piaszgot nem érezhették, amit én igen. Minden szőrszálam égnek állt, alig vártam, hogy felpattanhassak a bicajomra. Még soha nem beszélt így velem. Talán túlságosan tolakodó voltam, hogy idejöttem Mondayt keresni, kérdezősködni a felnőttektől, ahogy anya mondaná. De nem bírtam csak úgy egyszerűen elmenni. Nem, hiszen annyira hiányzott a másik felem.

– De... hol van Monday? Valami baj történt vele?

Hirtelen felém mozdult. Én hátrátántorodtam, megbotlottam az egyik repedésben, és a betonon landoltam. A combomat felhorzsolta valami kavics, de sírni is elfelejtettem.

– Mondtam, hogy nincs itt. TAKARODJ HAZA!

Fölém állt, és olyan közel hajolt, hogy a homlokunk majdnem összeért; elszorult a torkom. Ökölbe szorult a keze, hátrántotta a lábát, készen arra, hogy oldalba rúgjon. Megszólint a sziréna a fejemben, de képtelen voltam megmozdítani a lábamat. A földön megdermedve felkészültem a fájdalomra. De ő megtorpant, és elnézett mellettem. A szomszédban összehúztak egy függőnyt. Fújt egyet, és szűrős tekintetét rám szegezte, mintha még mindig azon töprengene, mihez kezdjen velem.

– Húzd el innen a csíkot! – morogta, és becsapta maga mögött az ajtót.

A könyököm nem bírta tovább megtartani, egyenesen a hátamra estem, és levegőért kaptam. A tévé úgy bömbölt, mintha csak ott lett volna közvetlenül mellettem. A földön fekve remegve pillantottam fel az elúszó felhőkre, és azon töprengtem, hogyan képes Monday együtt élni egy ilyen szörnyeteggel.

Szombaton apa hazajött az általa rövidnek mondott, Texasig tartó és onnan visszavezető útról. Egy autógyár sofőrjeként vadonatúj, csilivili kocsikat vitt az autókereskedésekbe szerte az országban, és a beosztásától függően időnként akár több hétre is távol maradt.

– Szia, Édesem! – mondta, és azonnal felkapott, ahogy belépett az ajtón, majd egy hatalmas cuppanós pusztit nyomott a képemre.

– Apa, hagyd ezt abba! Már nem vagyok kisbaba – mondtam, miközben igyekeztem komolynak tűnni, és elfojtani a nevetést.

Ő felnevetett.

– Te mindig az én kis babácskám maradsz! Voltál ma táncórán?

– Csak a jövő héten kezdődik.

– Ha majd elkezdődik, mondd meg, hogy hányas trikóra lesz szükségem!

– Jaj, apa!

– Komolyan beszélek. Az extra méretűbe talán beleférek. Már, ha nem eszem több csirkeszárnyat.

– Apa! – kiáltottam nevetve, miközben megindultunk a konyha felé.

– Azért remélem, hogy egy kicsit kimozdultál a házból. Talán tehetnél egy kört a bicajoddal.

Kínosan elmosolyodtam, mert eszembe jutott a hosszú út Mondayék házától hazafelé.

Anya a tűzhelynél állt, halat sütött. A meleg kukoricakenyér és a limabab már az asztalon várt. Apu egy puszit nyomott anya nyakára, aki elhúzódott, és nevetősen elhessegette a konyharuhával. A két szerelmes tinédzsert látva egy szobára való ember szája simán tátva maradhatott volna. Anya és apa egy teherautó-pihenőben találkozott Atlanta határában, ahol anya palacsintát sütött. Apa szerint szerelem volt első látásra, és ezek után boldogan jelentkezett önként a hosszú déli utakra, csak hogy találkozhasanak. Hat hónappal később megkérte, hogy legyen a felesége, aztán hazahozta Washington D. C.-be. Ő huszonkilenc éves volt, anya éppen akkor lett tizenkilenc.

Apa jól megtermett, csillogóan kopasz fickó, akinek akkora a karja, mint egy kisebb méretű gyerek. A suliban focizott, hátvéd volt, amíg az első év végén le nem sérült a térdje. Mivel megszűnt az ösztöndíja, nem tudta megszerezni a diplomáját, abba kellett hagynia az iskolát. De hát az egyetem nem való mindenkinek, szokta mondani anya. A diploma nem jelenti azt, hogy okos is vagy, de apa a legokosabb ember, akivel valaha találkoztam. Minden fillért élére rakott, amit sofőrként keresett, mielőtt anyával találkozott. Ez elég volt arra, hogy megvegyék az első lakásukat.

Anya kivette a sajtos makarónit a sütőből, és leültünk vacsorázni – ez volt a szombat esti szertartás nálunk.

– Szóval – kezdte apa teli szájjal –, milyen volt az első hét az iskolában?

– Monday hiányzott.

– Tényleg? És hol volt?

Megvontam a vállamat.

– Gőzöm sincs.

– Próbáltad hívni?

– Nem múxik a telója.

Anya kijavított, és adott apának egy kis forró szószot.

– Nem működik a telefonja, kicsim. Tessék rendesen beszélni!

Ha elmész valahová, nem akarom, hogy az emberek azt higgyék, nem kaptál otthon se rendes nevelést, se mást.

Apa rávigyorgott.

– Hallgass anyádra, Édesem! Nem számít, milyen nagy örültségnek hangzik.

Anya megrovó pillantást vetett rá, de elpirult apa mosolyától. Kicsit mocorogtam a székemen, a fenekem még mindig sajgott ott, ahol megütöttem, amikor elestem Mondayék háza előtt. Anyának nem mondtam el, mi történt. Nem azzal foglalkozott volna, milyen örült módra viselkedett Mrs. Charles – azon pörgött volna, hogy átmentem oda. De képtelen voltam elfelejteni Mrs. Charles tekintetét és rekedt hangjának élet. Monday anyja nem volt cukorfalat, de ilyen keserű méregzsák sem. Azonkívül Monday soha nem említette, hogy hirtelen haragú lenne. Talán csak rossz napja volt.

– Apa, el tudnál vinni kocsival hozzájuk?

Úgy számoltam, ha viszek egy kis erősítést, Mrs. Charles is kedvesebben viselkedik majd, amikor meglát.

Apa felsóhajtott.

– Te jó ég, Édesem, nem alhatnék holnap? Marhára fáradt vagyok, azt sem tudom, mi merre hány lépés. Azonkívül gyakorolnom kell a fiúkkal.

Apa kongázott a Show Boyz nevű go-go zenekarban Robby bácsival, a nagybátyámmal. A go-go Washington D. C.-ben született zenei műfaj. Az olyan együttesek, mint a Junk Yard,

a Rare Essence, az E.U., a Go-Go Keresztapja és Chuck Brown révén D. C. nem csak a politikai térképekre került fel. Apa és Robby bácsi még a gimiben alapította meg a zenekart, még akkor, amikor a chop-shopos helyek órákig tömve voltak. Apáék nem superhíresek, de Southeastben ez nem érdekli az embereket, ha a környékükről vagy a háztömbjükről volt szó. Az én korosztályom már nincs annyira oda ezért, mint az idősebbek. Monday azt szokta mondani, hogy rossz évtizedben születtem.

– Egyébként holnap templomba megyünk. – Anya bevetette magát. – Ne felejtse el!

Felsőhajtottam.

– Nem, nem felejtettem el.

Anya kuncogott.

– Talán csak megbetegedett. Talán ő lesz az, akivel hétfő reggel először találkozol. Tudod, hogy milyen.

A gondolatra fülig szaladt a szám.

– Rendben. Hétfőn!

A hétfő volt Monday kedvenc napja a héten, és nem csak azért, mert arról nevezték el. Magát a napot szerette. Már korán ott volt az iskolában, ahogy szokott, a napsütésnél is jobban ragyogott, még a tél kellős közepén is, amikor a szélről meg a hidegtől csaknem lefagyott az ember szemhéja. A kapu előtt állt a vékony kabátjában meg a hozzá nem illő sáljában, és várta, hogy kinyissák a sulit.

– Miért örülsz annyira, hogy iskolába járhatsz? – morogtam, mert hiányzott az ágyam melege. – Senki nem örül, hogy iskolába kell menni. Különösen nem hétfőn.

Megvonta a vállát.

– Szeretem az iskolát. – Én a szememet forgattam. – Az iskola nem szeret minket. – Felnevetett. – A hétfő a hét legjobb napja! Te nem vagy izgatott az új hét kezdetén? Olyan, mint egy

könyv új fejezete. És a legjobb dolog az, még akkor is, ha az iskolában vagyunk, hogy megint együtt lehetünk, egész nap és egész héten.

Így aztán hétfő reggel leugrottam a buszról, a kapunál várokoltam, és még anya ananászos sütiéből is ott lapult egy szelet a táskámban. Monday imádta anyám sütijeit, és ha ilyen sokáig beteg volt, biztosan jól fog esni neki valami édes. Vártam és vártam, míg a csengő megszólalt. Monday nem mutatkozott. Otthon megint megpróbáltam felhívni, és ugyanaz a géphang közölte, hogy rossz számot hívtam. Halk sikoly kíséretében csaptam le a kagylót. Nem hívtam rossz számot. Mióta világ a világ, barát-nők voltunk. Jobban ismertem őt, mint magamat: a kedvenc színe a rózsaszín, szerette a rákot és a főtt kukoricát, utált késni és allergiás volt a mogyoróra. Mindezt tudtam, de nem voltam képes figyelmen kívül hagyni a fülemben csengő hangot. Valami baj van.